

Faro

La plumilla

Aplausos a profesores

Deberíamos seguir saliendo al balcón para aplaudir al personal médico y de enfermería, y salir también para reconocer el sobreesfuerzo de farmacéuticos y de profesores. Claro que salir demasiado al balcón no conviene en invierno.

Hoy me detengo en los profesores. Vaya como homenaje las palabras de uno al que admiré mucho, Luka Brajnovic: «La enseñanza no es un enfrentamiento entre un profesor que fija la altura del listón y el alumno que debe superarlo, sino un camino que recorren juntos, hasta que el discípulo encuentra su propia ruta y el profesor regresa para encontrarse con otro discípulo al que acompañar en su viaje».

El profesor es un guía que te deja libertad y a la vez te ayuda para no equivocarte. Después es él quien aplaude al alumno.

ANTONI COLL I GILABERT
 @Collgilabert

La mirada
 des de Collsuspina

Història. El barri Gaudí, iniciat el 1964-65, és l'edifici manifest o bandera de les 'Ciutats dins l'espai' o 'eixams de pisos' de Bofill, com el Xanadú, el Castell de Kafka o el Walden7, que avui tornen bojos els instagramers

PER TATE CABRÉ
 tate@tatecabre.com

ADÉU A RICARD BOFILL
 LA COVID APAGA L'ESTRELLA DE L'AUTOR DEL BARRI GAUDÍ DE REUS

La nit de Sant Joan del 1970 els meus pares se'n van anar de revetlla i ens van aparcar a les meves germanes i a mi, que teníem 7, 5 i 3 anys a casa dels avis de Reus, on sempre passaven coses interessants. L'àvia es va quedar amb la petita. L'avi va agafar les bengales del veler Supermistral que s'acabava de comprar, i ens va dur a la meva germana gran i a mi amb el 'delfín' –la Renault Dauphine– a veure fogueres pels barris en construcció de Tarragona i Reus.

Va ser una gran aventura. Era metge neuropsiquiatre però vivia amb passió la transformació de les ciutats; el progrés. S'enderrocaven masos i conreus per donar pas a edificis que acollirien milers d'immigrants. Vam acabar la ruta al barri Gaudí de Reus, encara en obres. Una gent feia una foguera al carrer sense asfaltar.

Vam entrar a un pati interior. La llum vermella ascendent de la primera bengala va il·luminar efímera però magníficament aquell edifici oníric, surrealista, extraordinari... Sense saber-ho, vaig enamorar-me per sempre de la bona arquitectura de Ricard Bofill, que vaig poder conèixer a fons quan cap al 1978 els pares de la meva amiga Antònia Miró es van comprar un pis al 'bloc groc'; i també el 1983 quan els de COU de l'insti Gaudí anàvem a fer campana al bar Manolo, on s'apuntava l'Andreu Buenafuente, tot i que anava a un altre insti.

Els blocs eren esteticistes, acolorits i lúdics, com laberints de ciència-ficció concebuts per ments hippies que somiaven en una societat respectuosa i educada. El mateix hippisme el vaig detectar als apartaments del Walden7, encara més exagerats,

El barri Gaudí de Reus va ser un assaig pe famós Walden-7 de Sant Just Desvern, com l'Institut Pere Mata va ser un assaig per l'Hospital de Sant Pau.

FOTO: ALBA MARINÉ

amb una banyera al menjador i el llit sobre un cadafal!

Sempre m'he preguntat per què el Barri Gaudí no es ven com un actiu turístic de Reus? I també com va arribar Ricard Bofill a Reus als 25 anys? Avui he trobat la resposta de la mà de les germanes Carandell Robusté, l'escriptora Ita i la vídua del poeta José Agustín Goytisolo, Ton, el pare de les quals, propietari del mas Carandell, va ser l'artífex de tot plegat.

Joan Carandell i Marimon volia segregat i vendre uns terrenys del mas Carandell, però el sòl anava molt baix de preu i va pensar en crear un projecte urbanístic que en fes augmentar el valor i presentar-lo com a habitatges socials a l'Ajuntament, que ja construïa el barri Fortuny amb aquesta idea a través del Patronat Municipal de l'Habitatge.

Carandell va demanar-li al seu gendre, el poeta José Agustín Goytisolo (que era molt relati-

ons públiques a Madrid i Barcelona i amic de Ricard Bofill com a membre de la gauche divine) que s'ocupés de cercar un soci capitalista –que seria l'empresari Figueres de Barcelona– i un despatx d'arquitectura, que va ser el de Ricard Bofill, que aleshores estudiava arquitectura a Ginebra, treballava amb la constructora del seu pare, Emili Bofill Benessat, i ja havia fundat el Taller d'Arquitectura, on va treballar Goytisolo.

El poeta estava integrat a un grup multidisciplinari de joves sociòlegs, enginyers, filòsofs i intel·lectuals que feien bullir la creativitat. Com a anècdota, expliquen les germanes Carandell, que Goytisolo cantava: «Hace tiempo que vengo al taller y no sé a qué vengooo».

Així el barri Gaudí, iniciat el 1964-65, té la gràcia de ser la primera 'Ciutat dins l'espai' o 'eixam de pisos' de Bofill tan fotografiades a les xarxes socials. L'edifici manifest o bandera al que seguien el Xanadú, el Castell de Kafka, o el Walden7, on viuen 1.000 persones en més de 400 pisos. La gosadia de joventut de Bofill es va anar relaxant i el seu estil postmodern també, com es veu a les seves obres cosmopolites per les quals se'l considera l'arquitecte més internacional d'Espanya.

Ell deia a les entrevistes que havia fet el gratacel més alt de Chicago, el més car de Tòquio i el més social d'Alger. El meu homenatge li vaig retre el 14 de gener, sense saber que havia mort, ensenyant les seves obres a Barcelona el Teatre Nacional de Catalunya, l'Hotel W, l'edifici de l'INEF... I davant del Walden7 un constructor d'Idaho em va comentar: «És curiós, quan els estils arriben als EUA, ja porten tants anys fent-se a Europa».

Tate Cabré

Doctora en Periodisme i Ciències de Comunicació i diplomada en Traducció i Interpretació, Tate Cabré ha treballat en premsa i televisió. És Guia Oficial de Turisme de Catalunya.

12530